

Р. П. (по Лункевичъ)

Змии — великани

Подъ топлото слънце на тропическитѣ страни, гдето никога не вилнѣятъ снѣжни бури, гдето хвърчатъ най-красивитѣ птици, тамъ гдето растатъ великолепитѣ орхидеи, надъ които прехвъркватъ чудно красивитѣ пеперуди, би казалъ човѣкъ: тамъ е истински рай. Но едва ли бихте желали за дълго време да останете тамъ, като знаете, че всѣка година въ топлитѣ страни се прощаватъ съ живота хиляди човѣшки и други сжщества, ухапвани и изяждани отъ грамадни змии — истински великани. Едни отъ тѣхъ се влачатъ край брѣговетѣ на голѣмитѣ рѣки, други, свити на спирала, пекатъ тѣлото си на слънцето, трети ще ги видимъ да пълзятъ около подножието, четвърти спокойно почиватъ, увити около стеблата или клонитѣ на дърветата, други пъкъ предпочитатъ да прекарватъ въ тихитѣ води на рѣкитѣ.

Една отъ тия змии-великани е змията боа. Нека се запознаемъ по-отблизу съ нея.

Змията боа избира денемъ удобно мѣсто върху клонитѣ на дърветата, или се увива върху стеблото на грамадно дърво. На друго мѣсто тя се спотайва въ буйната трева или, свита на спирала, прекарва подъ нѣкакъвъ храстъ, като сигурно мѣсто за защита и нападение. Въ повечето случаи боата презъ деня не обича да напуща избраното за почивка мѣсто. Тя е ленива, неподвижна и прекарва въ сънъ. Рѣдко бавно се промъква отъ едно мѣсто на друго. Най-често тя увива опашката и частъ отъ тѣлото си около нѣкой клонъ и спуща главата си надолу. Въ това положение, подобно на разбойникъ, който отъ засада напада, боата всѣка минута е готова да захапне и се нахвърля върху спокойно минаващото подъ дървото зайче, диво яре и пр.